

nus de tota vegetació, la roca àrida que va desagregant-se, tot deixant les vessants, força accidentades i en pendent pronunciada. Els cims, que a vegades constitueixen veritables planells, és freqüent trobar-los clapissats de garrigues i plantes herbàcies, que a l'istiu, sota la forta activitat dels raigs solars, es ressequen i prenen un color groguenc característic.

Contrastant amb aquesta migrada vegetació, trobem, als llocs on l'essor de la capa de terra vegetal és més elevada, una densa i atapeïda flora, corresponent a unes aptituds agronòmiques superiors del terreny, degudes principalment a la seva posició i naturalesa geològica. Quan resulta fàcil la captació de les aigües corrents, com esdevé en les planes al·luvials, hom estableix conreus hortícoles, que ocupen una extensió força reduïda. L'àrea conreada de la Plana està dedicada gairebé als cereals i patates i farratges; i es comprèn la importància que tindran damunt del paisatge aquestes modalitats, degudes principalment a l'activitat humana.

Els poligons de terra cultivada els trobem generalment a la part baixa de la depressió en les inflexions del Ter, per exemple. Els meandres pronunciats que descriu aquest riu, han dibuixat en certs llocs penínsules que són unes veritables illes de verdor. Pollancredes ufanoses segueixen per tota la Plana el curs dels diferents corrents; en les gemades prades que les acompanyen també hi creixen, encara que en poca abundància, verns, àlbers, saules i altres arbres riberencs. Hom admira, redreçades en la campada extensa, les siluetes d'aquestes arbredes que cerquen els llocs humits de la contrada, i s'ajunten i es ramifiquen, estenent-se per quasi tota la depressió.

Sols en les calmes mancades de terrenys geonòmics, la naturalesa es presenta erma, deserta. La roca nua dona al paisatge aquest to gris, que en l'horitzó es trenca per alguna roureda o alzinar isolats, que marquen la reduïda àrea forestal de la Plana. En aquests boscos, d'escassa importància, és freqüent trobar-hi alguns arbustes i boixos i quan s'apropen a les vessants de les muntanyes perifèriques també hi creixen els pins i els faigs.

Sovint es presenten molt apropats aquests llocs que tenen tan diferent vegetació; d'aquí resulta que sovint hom trobi contrastos notables de paisatge. Generalment, separades per un accident geogràfic, un canvi de naturalesa geològica o una condició física diferent (climatològica, per exemple), hom veu aquesta zona, densa i rica d'espècies vegetals, i una altra pobra, amb una flora generalment espontània, sense conreus.

No cal dir com l'aspecte del paisatge varia amb les estacions. A les acaballes de la tardor, quan la naturalesa ha pres aquell to trist i melancònic, comença la boira a estendre el seu mantell sobre la depressió, permaneixent-hi durant llargs espais de temps; a vegades és tan espessa, que deixa la superfície en una aclísia que ens fa recordar els països nòrdics.